

Lieve allemaal,

Nieuwsbrief no. II

Mei 2004

M, de Oegandese manager van een evangelisatieproject onder moslims waar AIM mee samenwerkt, schreef dit na zijn verblijf op MTO MOYONI retreat centre: "Ingrid en Winette, ik zal nooit de gebeden vergeten die we samen gebeden hebben hier. Jullie zegenende handen waren helend voor mijn getraumatiseerde ziel. Ik was eenzaam, angstig met een gebroken hart na de tragedie waarin AIM mensen Warren en Donna gedood zijn. Ik had veel waarom's over het feit dat God het toeliet. Ik dank onze liefhebbende Vader dat Hij jullie een speciale plek voor Hem gegeven hebt. Al de beelden die ik bleef zien, zijn verdwenen. God zegt me dat Hij mij kent en Hij troost in tijden van moeite. Bedankt voor de muziek en de woorden van de brief: de Vader houdt van je; zij hielpen wanneer mijn gedachten weer afdwaalden van mijn Vader God. Ik ga nu terug met de zekerheid dat ik Gods kind ben die Hij erg goed kent en dat dit gebeuren geen verrassing voor Hem was. Gods zegen!

Twee Oegandese World Vision werkers die voor een retraite een week in Jinja waren, kwamen een middag naar MM om te praten, te bidden en met God alleen te zijn. Toen ik op een mat in de tuin naar ze zat te luisteren, leek het alsof ze uit een andere wereld kwamen. Ze spraken van doodzieke kinderen die in het leger van Koni gediend hadden, van baby's in de bush geboren, die bij de dode lichamen van hun tienermoeders waren weggehaald na een vuurgevecht tussen rebellen en het Oegandese leger. Van mensen die naar de hulppost komen met afgesneden lippen, neuzen, oren of erger omdat ze toch snel wat groenten van de tuin probeerden te halen. Gekidnapte kinderen die ontsnapt of bevrijd terugkwamen, maar wel zwanger, met baby's of besmet met HIV.

Zelf waren ze moe van de vele uren werken met deze kinderen en het opvangen van nog meer kinderen die s'nachts uit de dorpen in de stad bij hun thuis kwamen slapen. Geen tijd voor jezelf hebben maar weten dat je tijd met God juist nu zo hard nodig is.

Onze plek is voor deze mensen, die constant uitgeven, moe zijn, afgedraaid, niet meer kunnen en toch niet willen opgeven. Steeds meer mensen komen op onze weg en het is zo mooi om te zien dat de Heer ze aanraakt en ze gevuld worden met Zijn woorden en nieuwe energie.

Op het moment is de bouw van de conferentiekamer in volle gang en is ws over een maand af. Dan hebben we in het regenseizoen ook een plek waar we door kunnen gaan met de programma's. We hebben ook meer land kunnen kopen en wachten op nog een stuk wat beschikbaar is waar we plannen voor maken om meer accommodatie te bouwen.

Het werk met Dwelling Places staat op een laag pitje. Het karamojong project gaat voorlopig niet van start door verschillende oorzaken en is er dus ook geen programma in Jinja. Nu ga ik met DP in Kampala meewerken om de 'fundering' van het sloppenwijkproject te verstevigen voor dat het werk wordt uitgebreid. Ik werk om de week een paar dagen met de maatschappelijk werkers om ze te trainen in het borgen en registreren van het werk en werkplanningen te maken voor al de families die in het programma zitten zodat er een beter overzicht komt voor staf en sponsors.

Sinds mijn landing in februari heb ik het idee thuis te zijn gekomen. Helaas heb ik nog geen eigen woonruimte en leef ik nog uit mijn koffers. Maar ik vertrouw dat dat snel gaat veranderen en probeer deze zorg bij God te laten.

Zover mogelijk houd ik contact met de CRO-tieners. Een paar van de jongens komen elke woensdagmiddag naar onze staf bijeenkomst waar we bidden en soaken met ze.

Met ongeveer 15 tieners ben ik naar 'The Passion of the Christ' geweest. Ze waren er vol van en helemaal onder de indruk dat Jezus ons zo ontzettend liefheeft dat Hij zichzelf zo heeft gegeven!

En die wetenschap en realiteit is het hart van het werk wat we mogen doen...

Heel veel zegen,

Tot ziens, mails of schrijfs,

Winette.